

Světlo na svícnu – nebo nevědoucí levice?

(Malá biblická úvaha)

Že by Ježíš sám sobě odporoval? Křesťané mají svými dobrými skutky svítit všem (Mt 5,13-16), ale zároveň mají konat dobré skutky skrytě (Mt 6,1-4). Co s tím?

Ať neví levice, co činí pravice: Typická ježíšovská nadsázka, ale smysl je jasný: Nejenom se před druhými nechlubit tím dobrým, co jsem vykonal, ale ani se tím sám u sebe samolibě nekochat, brát to jako samozřejmost, ne jako zásluhu.

A tajit dobré skutky před druhými? Pokud to jde, proč ne? Měli bychom se třeba hladovému vkrást do domu a tam mu tajně položit jídlo nebo peníze? Někdy i to může být ten nejlepší způsob. Zkuste někdy, když to jde, dopřát sami sobě ten krásný radostný pocit, který máme, když někoho milovaného obdarujeme – a on neví, že je to od nás! Jestlipak jsme toho schopní? Nebude nám to přece jen trochu líto? Láska tohle umí a říká se, že Bůh potřebuje ateisty k tomu, aby je mohl obdarovávat nepoznán. Snad se to naučíme i my, chce to cvik.

V dnešní době je mnoho příležitostí konat dobro a zůstat přitom skryt. Prostě dáme v předsíni kostela peníze do kasičky, na které je napsáno „Japonsko,“ a víme, že půjdou těm, které nedávno vyplavilo tsunami. Nebo můžeme, jak to evangelíci dělávají, „adoptovat na dálku“ indické nebo africké dítě a neřít o tom nikomu (snad kromě manželky, a ovšem kromě berního úřadu, který nám laskavě přizná úlevu z daně z příjmu, čímž nám umožní být příště ještě trochu štedřejší).

Ale: Světlo na svícen, ne pod hrnec! To platí pro církev, pro sbor. Jedinec, který jedná, na sebe nemá upozorňovat, ale sbor, ten má být vidět, je to dokonce životně důležité. Například zrovna ta adopce na dálku: to je přece perfektní „názorná pomůcka“ pro křesťanskou výchovu dětí, které ve sboru máme. Na dětskou nástěnku (že byste ji ve sboru neměli?) patří fotografie a informace o tom adoptovaném dítěti. A to japonské tsunami: ať děti vidí fotografie zničeného pobřeží a ať vědí, kolik náš sbor poslal těm vyplaveným lidem. Samozřejmě to nebudeme vytrubovat velkými písmeny nebo velkými slovy sami sebe vychvalovat, ale věcné sdělení je na místě.

Některé dobré skutky ani nejde skrýt, protože spočívají v osobní pomoci tváří v tvář. Příklad: návštěvy vězňů, nemocných, dětí v dětských domovech. Ten, kdo takové věci dělá, se tím nebude chlubit („Ať neví levice...“), ale my ostatní ho máme vyzvat, aby o tom vypravoval, máme v tom vidět Boží dílo a spolu s ním se z toho radovat. Světlo na svícen, a co nejdýš!

Pavel Říčan

<http://www.pavelrican.cz/>